kurja vokk", Mälk-Särevi „Õitsev meri", H. Vuolijoe „Niskamäe naised", M. Raua „Kirves ja kuu". Ülejäänuid on raske mingisse järjekorda seada. Need oleksid: R. Sirge „Äri huvides", J. Jaigi „Sinep ja sool", T. Braksi „Võsavennad", J. Ruveni „Süüdlased", H. Anto „Viikingite veri", E. Voitki „Laternasüütaja tütar" ja „Valga langes", A. Teppani „Parun süütepommiga", E. Vaiguri „Potilill ja karusammal", E. Viljasaare „Tütred", U. Ukukivi „Lahutus enne abielu", E. Ellori „Mare võit", „Naismetsavaht" ja „Pärl poris", K. Ird'i „Potilöövi perenaine" ja „Võitlejad kodu eest", J. Riisalo „Vahtramäe vabastajad", A. Tuliku „Rändauhind", A. Sepa „Päikese poole", A. Tamme „Ihnur" jne. Need on enamikus kerged naljamängud maalavade jaoks, kus nõudmine värske omaloomingu vastu on elav, ent kus nõuded on päevakajalised ja madalad, mida hulgaliselt tõusnud noored autorid võidu tõttavad rahuldama. Suuremad teatrid aga tunnevad endiselt puudust algupärasest lavaeeskavast. Lisades trükituile 133 käsikirja, mis tuli kokku „Estoonia" ja „Draamastuudio" võistlustele, võime konstateerida päris suurrahvalikku draamaviljakust. „Estoonia" võistlusel saadi välja anda aga ainult II auhind H. Raudsepale („Lipud tormis"), kuna „Draamastuudio" võistlusele saadetud 33 käsikirja seast ei leitud ühtki auhinnaväärilist.

M e m u a a r e, r e i s i k i r j u, v e s t e i d, e s s e i d.

M ä l e s t u s k i r j a n d u s on püsinud endiselt elujõulisena. Kultuurilooliselt sügavamasse minevikku ja kaugemale olustikku haarab Jakob Liivi „Elu ja mälestusi". Pisut kaugemasse aega ulatub ka K. R. Pusta autobiograafiline „Kehra metsast maailma". Enamik mälestusteoseid käsitleb kas Maailmasõja-

Eesti kroonika 1936, lk. 89